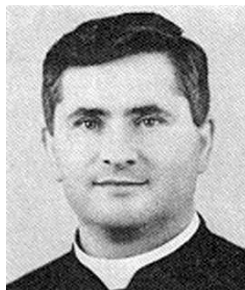

Ja nisam bio protiv istine

Rođen sam 1917. godine u talijanskom gradu Vicenzi. Kad mi je bilo jedanaest godina otišao sam u franjevačko sjemenište školovati se za svećenika. Nakon svećeničkog zaređenja bio sam svećenik u jednoj maloj župi u gorskom kraju Castagnara. Godine 1954. premješten sam u veću župu u grad Chieti. Nakon toga me biskup Piasentini pozvao u službu učitelja u svećeničkom sjemeništu u gradu Chioggia i uz to mi ondje povjerio još jednu župu.

Život bez ikakve promjene

Konačno mi je izgledalo da sam našao pravo mjesto za svoju službu. Bio sam učitelj u sjemeništu, svećenik jedne dobre župe i uživao biskupovu naklonost. Ustrojio sam primjernu organizaciju nazvanu "Skupina djelatnih katolika". Danomice sam s velikim zalaganjem radio za ljude koji su mi bili povjereni, ali mi je uskoro postalo jasno da usprkos svemu mojem djelovanju i poučavanju članova crkve katekizmu i rimokatoličkim dogmama, u njihovim životima ne dolazi ni do kakve promjene. Svake bi nedjelje dolazili na sastanak crkve, primali hostiju i sakrament ispovijedi, ali onome što je Krist naučavao nisu se htjeli pokoravati. Kako bih mogao nastaviti dijeliti sakramente ljudima koji nisu bili spremni napustiti svoje grijeha? Nazivali su se kršćanima, ali živjeli su upravo suprotno onome što nas Krist naučava u svojoj Riječi.

Većina članova crkve, i to oni koji nisu žrtvovali ništa za Krista i nisu htjeli izmijeniti svoj grešan život, počeli su mi se suprotstavljati. Govorili bi: "Kakve gluposti taj propovijeda! Zašto bismo trebali mijenjati svoj način života? Činimo sve ono što Rimokatolička crkva zahtijeva od nas: pričešćujemo se, donosimo svoju djecu sve-

ćeniku da ih krsti i firma. Svećenik nas vjenča, petkom ne jedemo meso, a nedjeljom dolazimo u crkvu. Što bi još novi župnik htio od nas? Pripadamo Rimokatoličkoj crkvi, a to znači da smo kršćani.”

Pouzdati se jedino u Krista

Netko se potužio na mene biskupu, na što me on pozvao na razgovor i rekao mi da trebam napustiti svoj položaj svećenika i učitelja, jer da sam zastranio od naukâ i napatuka svete Majke Crkve. Predbacio mi je da sam ljude poticao na to da se okrenu Kristu i uzdaju samo u Njega, umjesto da sam ih naučavao tome da pomoć traže od svetaca Rimokatoličke crkve i svoju nadu polažu u sakramente i svećenike, koji imaju istu ovlast za opraštanje grijehâ kao i Krist. Uzalud sam pokušavao uvjeriti svojega biskupa da ne širim nikakve lažne nauke, nego samo prenosim ono što piše u Evanđelju, to jest da grijesi mogu biti oprosteni jedino kada ih čovjek prizna i pokaje se za njih pred **Bogom**; jer **jedan** je *Bog* i **jedan** je *Posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus*. Biskup se strašno razljutio i razriješio me mojih dužnosti učitelja i svećenika. Kada sam mu izrazio namjeru da ću otići u Rim i podnijeti priziv pred papom, nije imao ništa protiv toga.

Prepušten sâm sebi u Rimu

Nekoliko dana kasnije, nakon što pripremio sve što mi je trebalo za dokazni postupak, otputovao sam u Rim. Otišao sam u Vatikan iznijeti svoj slučaj pred papom Pijom XII. Nekoliko je dana prošlo i nitko me nije pozvao. Nakon toga mi je rečeno da papa nema vremena saslušati moj slučaj i da se trebam obratiti Kongregaciji za nauk vjere. Zaključio sam da sam ostao sâm samcat, to jest da me iznevjerio onaj koji sâm sebe naziva “Kristovim Namjesnikom” i “Svetim Ocem”.

Osjećao sam se potpuno bespomoćan i odmah shvatio koja je razlika između poruke Evanđelja i jedne crkvene organizacije. Evanđelje je upravljeno jednostavnim ljudima, dok ustroj Rimokatoličke crkve ne uzima u obzir dobro pojedinca, nego povlađuje probojima svojeg političkog i klerikalnog vođe.

Otišao sam iz Rima i vratio se natrag svojim ljudima, među kojima više nisam imao ni župnu ni učiteljsku službu. No nisam se predavao i svoje sam povjerenje u potpunosti položio u Gospodina.

Božja milost u osami moje sobe

Ostao sam u gradu među svojim ljudima. Jedan prijatelj stavio mi je na raspolaganje jednu sobu. Nakon svih razračunavanja i gorkih doživljaja, kako s biskupom tako i u Rimu, počeo sam u miru tražiti utjehu u Novom zavjetu. Nikada prije toga nisam neku knjigu čitao s takvim zanimanjem. Na svoje iznenađenje, u njemu sam našao odgovore na mnoge dvojbe koje su me mučile u pogledu raznih rimokatoličkih nauka. Uskoro su mi se po Božjoj milosti otvorile oči: većina dogmâ i naukâ, koje sam kao svećenik nastojao prenijeti svojim ljudima, uopće nisu potjecale iz Evandjelja, nego su bile ljudske izmišljotine i čak su bile protivne Svetom pismu. Sinulo mi je da punih sedamnaest godina nisam bio svećenik Isusa Krista i da nisam služio Njemu, nego jednoj moćnoj organizaciji.

Zašto mi je trebalo toliko godina?

Djeluje zapanjujuće to što mi je tako dugo trebalo da otkrijem istinu. No ne treba zaboraviti da su mnogi budući svećenici u sjemenište otišli već kao dječaci i da je njihova izobrazba završila kad su već odrasli. Stoga nije jednostavno odlučiti se protiv Rimokatoličke crkve. Mislite li da svi svećenici i sami vjeruju u ono što naučavaju? Sigurno da ne vjeruju, ali ostaju svećenicima zato što nemaju hrabrosti napustiti svoju crkvu. Što se tiče mene, ja više nisam mogao niti sam htio služiti dvojici gospodara, papi i Kristu.

Djelo Kristovo, a ne naša djela

Ja sam izabrao Krista i povjerio se Njemu kao svojem osobnom Spasitelju. On nas je spasio – “ne po djelima pravednosti koja smo mi učinili, nego po svojoj milosti, kupelju preporoda i obnove Duha Svetoga” (Titu 3,5). Sada propovijedam istinsko Evandjelje, slobodno i bez ograničenjâ, u istome gradu u kojemu sam djelovao kao svećenik. Doživljavam mnoge progone, ali Gospodin je moćan i mnogi su se već obratili Njemu.

Dragi moji svećenici, kada ovo čitate nemojte se protiviti istini, nego istražujte Evandjelje i propovijedajte istinu iz Biblije. Ne smijemo prilagođavati Evandjelje svojim naucima, nego svoju poruku trebamo prilagoditi Njegovim naucima. Ako se ne okrenete istini Evandjelja, za vas nema nade ni sreće, nego vam preostaje samo tama, zabrinutost i grijesi. Kao što je Krist rekao religioznim ljudima svoga doba: “Jer ako ne vjerujete da Ja jesam, umrijet ćete u svojim grijesima” (Ivan 8,24).

Bruno Bottesin, rođenjem Talijan, silno se trudio svjedočiti Evandjelje rimokatoličkom svećenstvu.